Úgy élni, ahogyan Jézus Krisztus élt

Legtöbbünket arra tanítottak, hogy csodálattal tekintsünk mindarra, amit az Úr Jézus tett, és arra, amilyen volt. Becsaptak minket azzal, hogy nekünk nem lehet olyan igazságunk, olyan hosszútűrésünk, olyan szelídségünk, mint neki…

Azt tanítják nekünk, hogy az Úr Jézus isteni mércén élt, amely az ember számára elérhetetlen, és ezért nekünk, földi halandóknak megengedettek az emberi gyengeségek. Becsapnak minket azzal, hogy az üdvösség csupán a bűnök kereszten hozott áldozat általi bocsánatában áll, és hogy a feltámadáskor majd nekünk tulajdonítják az ő igazságát.

Ha meg akarjuk tudni, hogyan élt az Úr Jézus, csak azokat a dolgokat emelik ki előttünk, amelyek az egyszerű ember számára elérhetetlenek. Azt mutatják meg, hogy járt a vízen, öt kenyérből és két halból megvendégelt ötezer embert, halottakat támasztott fel, megdorgálta a szelet, parancsolt a tengernek, hogy elcsendesedjék… Mondhatnánk, olyan dolgokat tett, amelyeket egyetlen hétköznapi ember sem tud megtenni.

A Sátán szolgái által azzal csap be minket, hogy senki sem élhet úgy, mint az Úr Jézus, és hogy ez az elhívás nem nekünk szól. A Szentírás igéje azonban határozottan kimondja, hogy úgy kell élnünk, ahogyan az Úr Jézus élt. Ez parancs, amelyet mindegyikünknek be kell töltenie. (A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint az járt. 1János 2:6)

Az odafelvalókra törekedni

Az Úr nem arra hív bennünket, hogy megsokasítsuk a kenyereket, sem arra, hogy a vízen járjunk, sem arra, hogy halottakat támasszunk fel, vagy más csodás dolgokat tegyünk. Nem ezekben a dolgokban hívattunk el arra, hogy hasonlítsunk hozzá, hanem arra, hogy úgy éljünk, ahogyan ő élt.

Azokban a dolgokban kell élnünk, amelyekben ő élt, és amelyek minden ember erejéhez mérten megvalósíthatók; olyan dolgokban, amelyekben mindegyikünk úgy élhet és úgy kell élnie, ahogyan az Úr Jézus élt: az újjászületett éppúgy, mint a hitben érett.

Vannak dolgok, amelyeknek az ember nem tulajdonít jelentőséget, az Úr Jézus azonban ezeket élte meg a mennyei Atyával való kapcsolatában. Ezeket mindnyájunknak gyakorolnunk kell, kicsinytől nagyig, mert elengedhetetlenül szükségesek ahhoz, hogy eljussunk a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.

Az önmegtagadás, az alázat, a kegyesség, az igazság… amelyekben ő élt, jellemének szépségét fejezik ki. Ezekért vetették meg őt az emberek, és ezekért nem vették figyelembe. (A világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot. János 3:19)

Arra kaptunk elhívást, hogy csodálattal teljünk el az ő lénye iránt, hogy vonzzon bennünket az Úr Jézus szívének szépsége. De azon is munkálkodnunk kell, hogy szívünk az ő szíve szerint

formálódjék át: hogy megtagadjuk önmagunkat, alázatosak és kegyesek legyünk, szolgává legyünk, ahogyan ő lett, hosszútűrők legyünk, amikor gúnyolnak minket, jóságosak legyünk azokkal, akik üldöznek minket, szelídséggel teljünk el…

Ha gyönyörűségünket leljük ezekben a dolgokban, és gyakorlatba ültetjük őket, általuk lépésről lépésre növekedni fogunk, amíg jellemünk tökéletességre nem jut.

A mennyei Atyával való kapcsolatában az „igazi Jézus" megtagadta önmagát, alázatos volt, engedelmes szolgává lett mindhalálig, az Úr félelme volt a gyönyörűsége, kegyes volt, és teljes szívéből szerette a mennyei Atyát.

Tömegével vannak emberek, akik becsülik őt, mert enni adott nekik, mert meggyógyította őket, de arra, ahogyan az Atyjával való kapcsolatában élt, nem kíváncsiak, és nem is akarnak úgy élni, ahogyan ő élt. Mivel a Sátán elhitette velünk, hogy lehetetlen úgy élni, ahogyan ő élt, az Úr életének ezeket a vonásait legtöbbünk figyelmen kívül hagyja.

Pedig könnyű észrevenni, hogy ezekben a dolgokban, amelyekben ő élt, tőlünk is elvárja, hogy éljünk. Ha úgy élünk, ahogyan ő élt, növekedni fogunk, amíg el nem jutunk a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.

Az önmegtagadás

Az értelmező szótár szerint: lemondás a személyes érdekekről vagy elgondolásokról.

A mennyei Atyával való kapcsolatában az Úr Jézus megüresítette önmagát. (A ki, mikor Isten formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fel. Filippi 2:6–8)

Az önmegtagadás azt jelenti, hogy lemondasz az érdekeidről, lemondasz a saját véleményedről, a saját akaratodról, lemondasz a visszavágásról.

Noha Isten Fia volt, az Úr Jézusnak nem volt saját véleménye, nem azt tette, amit akart, hanem akaratát teljesen alávetette Istennek.

Az önmegtagadás meghatározását abban az életben találjuk meg, amelyet az Úr Jézus a mennyei Atyával való kapcsolatában élt. Ha nincs előttünk az önmegtagadásnak ez a képe, amelyet az Úr Jézus gyakorolt, nem fogjuk tudni, mit jelent valójában az önmegtagadás. (Bizony, bizony mondom néktek: A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától, hanem ha látja, hogy az Atya mit cselekszik; mert a miket az cselekszik, ugyanazokat cselekszi hasonlóképen a Fiú is. János 5:19)

Az Úr Jézus egy, az Atyával imádságban töltött éjszaka után választotta ki a tizenkét tanítványt. Egyiküket sem ő maga választotta azonban, hanem a mennyei Atya. (Én megőrzém azokat, a kiket nékem adtál, és senki sem veszett el közülük, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesedjék. János 17:12)

Nem a saját gondolatai szerint munkálkodott, hanem engedelmességben maradt, és mindent megtett, amit a mennyei Atya mondott neki. Amikor megmosta a tanítványok lábát, amikor

mindenkinek szolgája volt, amikor enni adott a sokaságnak, teljes engedelmességben volt az iránt, amit a mennyei Atya mondott neki.

Sok gyógyítást végzett, de egyetlenegyet sem a saját kezdeményezéséből; mindegyiket úgy tette, ahogyan az Atya mondta neki. (Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek: és az én ítéletem igazságos; mert nem az én akaratomat keresem, hanem az Atyának akaratát, a ki elküldött engem. János 5:30)

Ez az önmegtagadás receptje. Ha csodáljuk őt azért, ahogyan élt, magunkévá tesszük, és pontosan úgy gyakoroljuk, ahogyan ő gyakorolta.

Az Úr Jézus megmutatja nekünk, hogyan élt a földön, megmutatja szívének ezt a vonását, amely tökéletesen szép. Ezzel a szép vonással vonz bennünket, hogy teljes szívünkből vágyjunk arra, hogy nekünk is meglegyen.

Arra kaptunk elhívást, hogy úgy éljünk, ahogyan ő élt, hogy megtagadjuk önmagunkat, ahogyan ő megtagadta önmagát. Ez az az igazi élet, amelyre elhívattunk, mert az új élet nem kezdődhet el önmegtagadás nélkül.

Az önmegtagadás az Úr Jézus első követelménye, amelyet minden embernek teljesítenie kell, aki el akarja kezdeni az új életet. (Ha valaki jőni akar én utánam, **tagadja meg magát**, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem. Lukács 9:23)

Könnyen észrevehető, hogy az önmegtagadás az üdvösség tervének része, amely nélkül nincs újjászületés. Így élt ő, megtagadta önmagát, ő, a mi Vőlegényünk, és tőlünk is ugyanezt kéri.

Vizsgáld meg magad! Megtagadtad-e önmagadat, lemondtál-e az emberi értékekről? Teljesen elfogadtad-e Krisztus tanításait? Minden újjá lett-e? (Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden. 2Korinthus 5:17)

Az ördög azért jött, hogy a Szentírás bizonyos részeivel becsapja az embereket, és elhitesse velünk, hogy nem lehet úgy élni, ahogyan az Úr Jézus élt. Pedig lehet, sőt az üdvösséghez kötelező! (És a ki fel nem veszi az ő keresztjét és úgy nem követ engem, **nem méltó én hozzám.** Máté 10:38)

Így élt az Úr Jézus, és így kell élnünk nekünk is. Ha körülnézünk, könnyen megállapíthatjuk, hogy az önmegtagadás az egyik leginkább megvetett és figyelmen kívül hagyott dolog. Kérdezzük meg magunktól: Becsüljük-e, és vágyunk-e arra, hogy önmegtagadásban éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt?

Az alázat

Az értelmező szótár szerint: **alázat** = alázatos, engedelmes, tisztelettudó magatartás.

A mennyei Atyával való kapcsolatában az Úr Jézus alázatos szívű volt. Ez az Úr Jézus egy másik, ragyogóan szép jellemvonása, amellyel magához vonz bennünket. Olyan dolog, amely az Úr Jézus jellemének szépségét fejezi ki, és amelybe bele kell szeretnünk, hogy vágyjunk arra, hogy

pontosan olyan alázatosak legyünk, amilyen ő volt. (Tanuljatok tőlem; mert én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Máté 11:29)

Arra kaptunk elhívást, hogy úgy éljünk, ahogyan ő élt, hogy alázatosan éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt, olyan életet, amelyet a mai keresztények többsége megvet és figyelmen kívül hagy. Az Úr Jézus az alázat példaképe számunkra. A mennyei Atyával való kapcsolatában olyannyira alázatos szívű volt, hogy elvették tőle az ítéletet. (Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett. ApCsel 8:33)

Erre az alázatra, amelyben az ítéletet elveszik tőlünk, mi is elhívást kaptunk. Ha őszinték vagyunk önmagunkhoz, el kell ismernünk, hogy ez nehéz elhívás, és a legtöbben megvetik. (És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig. Filippi 2:8)

Az alázatnak és a teljes engedelmességnek ezt a magatartását mutatja, hogy csak úgy ítélt, ahogyan az Atyától hallotta, és nem a maga akaratát kereste, hanem csak Isten akaratát; így élt az Úr Jézus. (Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek: és az én ítéletem igazságos; mert nem az én akaratomat keresem, hanem az Atyának akaratát, a ki elküldött engem. János 5:30)

Annyira megalázta magát, hogy engedelmes lett mindhalálig. (A ki szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott; szenvedvén, nem fenyegetőzött; hanem hagyta az igazságosan ítélőre. 1Péter 2:23)

Kérdezzük meg magunktól: Szeretjük-e ezt a Jézust, aki ennyire alázatosan viselkedik az Atyjával szemben? Szeretjük-e ezt a Jézust, aki mindenben alávetette magát az Atyának? Szeretnénk-e egy olyan Férfi menyasszonya lenni, akinek nincs saját véleménye, hanem csak azt teszi, amit az Atyja mond neki? Szeretjük-e teljes szívünkből ezt a jellemvonást annyira, hogy vágyjunk arra, hogy mi is olyanok legyünk, mint ő, és úgy éljünk, ahogyan ő élt? (Alázzátok meg magatokat azért az Isten hatalmas keze alatt. 1Péter 5:6)

Vizsgáld meg magad! Alázatosan élsz-e az Istennel való kapcsolatodban? Alázatos és engedelmes vagy-e mindenben, ahogyan az Úr Jézus élt?

A kegyesség

Az értelmező szótár szerint: kegyes = aki szigorúan megtart valamit…; tisztelettel és csodálattal teli magatartás valaki iránt.

Az Úr Jézus egy másik, tökéletesen szép jellemvonása **a kegyesség.** A Szentírás igéje azt mondja, hogy a mennyei Atya meghallgatta az Úr Jézust az ő kegyességéért. (Zsidók 5:7)

Az Úr Jézus teljes szívéből csodálta és szerette a mennyei Atyát, és szigorúan megtartotta minden igéjét; ez az igazi kegyesség. Erre kaptunk mi is elhívást: hogy olyan kegyességünk legyen, amilyen az Úr Jézusé volt, ne csupán a kegyesség látszata. (A Fiú semmit sem cselekedhetik önmagától, hanem ha látja, hogy az Atya mit cselekszik; mert a miket az

cselekszik, ugyanazokat cselekszi hasonlóképen a Fiú is. János 5:19)

Meg kell értenünk, hogy jellemünk csak akkor juthat tökéletességre, ha eljutunk oda, hogy teljes engedelmességben éljünk az Isten országának hibátlan, tökéletes törvényei iránt, ahogyan az Úr Jézus élt.

Az Úr Jézus azért jött a földre, hogy megtanítson minket a kegyességre, amely csodálat és szigorú engedelmesség. (Ha valaki másként tanít és nem csatlakozik a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeihez és **a kegyesség szerint való tudományhoz**: felfuvalkodott, semmit sem tudván. 1Timóteus 6:3–4)

Meg kell tanulnunk kegyesnek lenni, ahogyan az Úr Jézus volt, hogy végül mindenben engedelmesnek találtassunk, ahogyan az Úr Jézus engedelmeskedett az Atyának.

Az engedelmességre Ábrahám ad példát, amikor azt kérték tőle, hogy áldozza fel fiát, Izsákot. Nem zúgolódott, nem alkudozott, hanem pontosan úgy cselekedett, ahogyan parancsolták neki. (És monda az angyal: Ne nyújtsd ki kezedet a gyermekre, és ne tégy néki semmit, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy. 1Mózes 22:12)

Minden embernek át kell mennie a kegyesség próbáján, hogy megvizsgálják, és alkalmasnak vagy méltatlannak találják Isten országára. Isten országának polgárjoga mindenkit kegyességre kötelez: csodálatra és parancsolatai szigorú megtartására. (Mert a testi gyakorlás kevés hasznú; de a kegyesség mindenre hasznos, **mert megvan néki a jelen és a következendő élet ígérete.** 1Timóteus 4:8)

Csak az, aki eljut erre a kegyességre, a teljes, rendíthetetlen engedelmességre, amely az Úr Jézust jellemezte, és amely Ádám engedetlenségének éppen az ellentéte, csak az találtatik méltónak arra, hogy örökké a mennyei hazában lakjék.

Nem élhetjük le egész életünket a kegyesség látszatában abban a hitben, hogy a végén mégis, irgalomért folyamodva, befogadnak minket Isten mennyországába. (Mert lesznek az emberek magukat szeretők… kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. Ezeket is kerüld. 2Timóteus 3:2–5)

Vizsgáld meg magad! Annyira csodálod-e az Úr Jézus kegyességét, hogy vágyj arra, hogy olyan kegyes légy, mint ő?

Szolgai formát vett fel

Az értelmező szótár szerint: rabszolga, szolga = minden jogától megfosztott személy, aki teljes mértékben egy úr tulajdonában van…; olyan személy, aki vakon és szolgaian teljesíti más akaratát.

Az Úr Jézus Isten Fia, de amikor alászállt a földre, a mennyei Atya iránti nagy szeretetéből **szolgául ajánlotta fel magát** Istennek.
Így élt az Úr Jézus egész földi életében, és arra hív minket, hogy bennünk is meglegyen ez az indulat, amely benne volt. (Annakokáért az az indulat legyen bennetek, a mely volt a Krisztus

Jézusban is: a ki, mikor Isten formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fel. Filippi 2:5–7)

Ilyen volt az Úr Jézus. Gondoljunk egy szolgára, egy rabszolgára, aki az urához tartozik. Nincs joga eldönteni, mit tegyen ura udvarában. Bemegy az urához, és rabszolgaként csak azt teszi, amit az ura mond.

Isten Fia, és ezért becsüljük őt; de becsülni valakit, aki szolgául ajánlja fel magát, és arra hív minket, hogy mi is ugyanezt a megalázó dolgot tegyük – ezt kevesen fogadják el.

Az Úr Jézus semmit sem tett önmagától, egyáltalán semmit. Ez az indulat volt az Úr Jézusban, és azt kéri, hogy bennünk is meglegyen.

Noha Isten formájában volt, noha Isten Fia volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy Istennel egyenlő legyen. Megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, és engedelmes lett mindhalálig.

Az Úr Jézus annyira csodálta és szerette a mennyei Atyát, hogy szolgaként tartotta meg Isten igéjét. Erre kaptunk mi is elhívást: hogy úgy tartsuk meg Krisztus igéjét, ahogyan a szolga az urának szavát.

Ez az egyik leginkább megvetett dolog: a legalacsonyabb helyzet szolgául ajánlani magad valakinek, és többé nem azt tenni, amit akarsz. Figyelemre sem méltó, megvetendő. Mégis erre kaptunk elhívást. (Most pedig, minthogy megszabadultatok a bűntől, Istennek pedig szolgáivá lettetek, megvan a ti gyümölcsötök a megszentelődésre, a vége pedig örök élet. Róma 6:22)

Minthogy Istennek szolgáivá lettetek… Isten nem társként lép kapcsolatba velünk. Nem csupán azt akarja, hogy elhozzuk neki áldozatainkat (ajándékainkat), és így vásároljuk meg a helyünket az ő örökkévaló országában. Nem, azt akarja tőlünk, hogy annyira szeressük őt, hogy önként szolgául ajánljuk fel magunkat. (Véresáldozatot és ételáldozatot nem kívánsz; füleimet megnyitottad. Zsoltárok 40:7) **Krisztus szolgái** – erre kaptunk elhívást: hogy úgy éljünk, ahogyan ő élt. (A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint az járt. 1János 2:6) Így éltek az Úr tanítványai, és így kell élnünk nekünk is, Krisztus szolgáiként. (Pál, Jézus Krisztus szolgája. Róma 1:1; Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola. 2Péter 1:1)

Csak ha megtaláljuk benne a tökéletes szépség megtestesülését, a drága gyöngyöt, csak akkor fogjuk teljes szívünkből és teljes elménkből szeretni, csak akkor ébred fel bennünk a vágy, hogy olyanok legyünk, mint ő, hogy megtagadjuk önmagunkat, **a vágy, hogy szolgául ajánljuk fel magunkat**, és csak tőle tanuljunk.

Egyedül a teljes szívből és teljes elméből fakadó szeretet indít arra, hogy önként, senkitől sem kényszerítve, szolgául ajánljam fel magam. Egyedül a szolgának ez az urával szembeni engedelmessége eredményezheti, hogy lépésről lépésre, minden részletében felépüljön bennünk az Úr képe.

Csak ha az ő rendelései a gyönyörűségem, csak akkor tagadom meg önmagamat, és ajánlom fel magam önként szolgájául. (Gyönyörködöm rendelésidben. Zsoltárok 119:16; A te törvényed

belsőm közepette van. Zsoltárok 40:9)

Csak ha az ő szavai gyönyörűségünkre vannak, csak akkor építünk engedelmesen minden olyan részletben, amelyet a Szentlélek elénk hoz, csak akkor változunk el valóban. A Lélek csak akkor formál át minket dicsőségről dicsőségre az Úr képére, ha teljesen engedelmeskedünk neki, a legapróbb részletekig. (Ímé, kívánom a te határozataidat; a te igazságod által eleveníts meg engem! Zsoltárok 119:40)

Nem lehetsz Krisztus szolgája, amíg meg nem hal az óember, amíg el nem határozod, hogy mindenben engedelmeskedsz. (Igaz beszéd ez: Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt fogunk élni is. 2Timóteus 2:11)

A mi példaképünk, akit minden tekintetben követnünk kell, az Úr Jézus. Annyira csodálta és szerette az Atyát, hogy önként szolgává lett, mindenben engedelmessé. Azért lett önként szolgává, mert az Atya rendelései és parancsolatai egyaránt gyönyörűségére voltak. (Az az indulat legyen bennetek, a mely volt a Krisztus Jézusban is: önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fel. Filippi 2:5–7)

Csak azoknak a gyümölcsük a megszentelődés és a végük örök élet, akiket vonzanak az ő vonásai, és önként szolgául ajánlják fel magukat. (Minthogy… szolgáivá lettetek, megvan a ti gyümölcsötök a megszentelődésre, a vége pedig örök élet. Róma 6:22)

Alapvető fontosságú megértenünk, hogy az Úr minden parancsolata, amely szerint élnünk kell, jellemének, lényének hű képe; megmutatják, hogyan élt, megmutatják az ő útjait. Minden, de minden parancsolata valójában őt magát tükrözi.

Ezért egyetlen parancsolatot sem hanyagolhatunk el, mert az Úr vonásai az ő parancsolataiban találhatók meg. Minden tanításában ott rejlik az Úr egy-egy vonása. Ahogyan az emberi embrióban ott rejlik a születendő ember minden vonása, úgy rejlenek az Úr Jézus vonásai Isten magjában. (A mag az Isten beszéde. Lukács 8:11)

Ha tehát teljes szívemből vágyom arra, hogy nekem is meglegyenek jellemének vonásai, akkor parancsolatai gyönyörűségemre lesznek, akkor szeretni fogom őket. Szolgaként, örömmel engedelmeskedem minden parancsolatának, és olyanná leszek, mint ő. (Szeretem parancsolataidat inkább, mint az aranyat és a színaranyat. Zsoltárok 119:127; Szájamat feltátottam és lihegtem, mert kívántam parancsolataidat. Zsoltárok 119:131)

Vizsgáld meg magad! Felajánlottad-e magad arra, hogy szolgaként élj, mindenben engedelmesen az Úr Jézusnak, ahogyan ő tette a mennyei Atyával való kapcsolatában? Gyönyörűségedre vannak-e az Úr parancsolatai?

Az igazság

Az értelmező szótár szerint: igaz, feddhetetlen = bűn nélküli, tiszta, szeplőtelen, makulátlan, romlatlan.

Az Úr Jézus egyik legszebb jellemvonása **az igazság.** Szerette az igazságot és gyűlölte a gonoszságot. (Ő… igaz. 1János 3:7) A Szentírás az igazság Királyának nevezi.

Ha vonz minket, és teljes szívünkből szeretjük az Úr Jézusnak ezt a tökéletesen szép jellemvonását, éhezni és szomjazni fogjuk az ő igazságát, és vágyni fogunk arra, hogy igazként éljünk, ahogyan ő élt. (Boldogok, a kik éhezik és szomjúhozzák az igazságot: mert ők megelégíttetnek. Máté 5:6; Keressétek először Isten országát, és az ő igazságát. Máté 6:33)

Akik újjászülettek és Isten országában vannak, szeretik az igazságot és gyűlölik a gonoszságot. Így egyszerű mérce van a kezünkben, amellyel könnyen megvizsgálhatjuk, újjászülettünk-e. (Ha tudjátok, hogy igaz ő, tudjátok meg azt is, hogy valaki igazságot cselekszik, az ő tőle született. 1János 2:29) Isten országában az egyik legfontosabb dolog az igazság, a szentség. (Mert nem étel és ital az Isten országa; hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm. Róma 14:17; Házadat illeti a szentség, oh Uram, mindenkor. Zsoltárok 93:5)

Isten országának polgárai nem csalnak, nem élnek ajándékkal, megvesztegetéssel, nem kívánják és nem tulajdonítják el a más javait; ha iskolába járnak, nem puskáznak, nincs a számítógépükön lopott, kalóz szoftver, nem tulajdonítják el és nem használják a munkahelyükön azt, ami nem az övék. Például nem használják a cég autóját és semmilyen eszközét saját céljaikra. (Ne kívánd… semmit, a mi a te felebarátodé. 5Mózes 5:21)

A Szentírás igéje figyelmeztet minket, hogy aki nem él igazságban, az nem Istentől született. (Ebből ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: Valaki nem cselekszik igazságot, nem az Istentől van. 1János 3:10) Ha eddig nem vetettük alá magunkat az Istentől rendelt felsőbbségnek,

ha nem szeretjük az Úr Jézus parancsolatát, amely azt mondja, hogy adjuk meg a császárnak, ami a császáré, ha nem gyönyörködünk benne, ha kapzsik vagyunk, és nem akarjuk megfizetni az adónkat, ha feketén dolgozunk, ha hálapénzt adunk a kórházban és máshol, ha a világ televíziója, internete a táplálékunk… akkor nem vonz minket az Úr Jézusnak ez a jellemvonása, és nem vágyunk arra, hogy úgy éljünk, ahogyan ő élt. (Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak. Máté 22:21)

Vizsgáld meg magad! Éhezed és szomjazod-e, hogy mindenben igaz légy? Abban az igazságban akarsz-e élni, amelyben az Úr Jézus élt?

Összegzésként könnyen észrevehetjük, hogy ezekben a dolgokban, amelyekben ő élt, minket is arra hívott, hogy éljünk, és élhetünk is úgy, ahogyan ő élt. Ha így élünk, a Szentlélek dicsőségről dicsőségre átformál minket az Úr képére, amíg el nem jutunk a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.

Csak ha úgy élünk, ahogyan ő élt, vésődhetnek belénk jellemvonásai: az ő igazsága, hosszútűrése, jósága, szeretete, irgalma…

Ez a cikk a Krisztus képére átformálva című füzetből származik, amely ingyenesen elérhető online, PDF formátumban.

Tovább a következő cikkre: Az egyház és Krisztus iskolája

Sursa: *Úgy élni, ahogyan Jézus Krisztus élt* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/ugy-elni-ahogyan-jezus-krisztus-elt